

Hoofdstuk 1 Groningen

Sam en Noor stapten uit de trein en keken nieuwsgierig om zich heen. "Dit is dus Groningen!" zei Sam enthousiast. Noor glimlachte en zette haar rugtas goed op haar schouders. Overal zagen ze fietsen, veel meer dan ze ooit hadden gezien. Mensen reden snel voorbij en belden vrolijk met hun fietsbel.

"Kom, we gaan de stad ontdekken!" zei Noor.

Ze liepen richting het centrum en al snel zagen ze een hele hoge toren. "Wauw, kijk hoe hoog!" riep Sam. Dat was de Martinitoren, de trots van Groningen. Noor keek omhoog en moest haar hoofd ver achterover buigen. "Zullen we daarheen gaan?" vroeg ze.

Onderweg kwamen ze langs gezellige straatjes met winkeltjes en terrasjes. Het rook er heerlijk naar vers gebakken brood en zoete lekkernijen. Sam kreeg meteen trek. "Ik wil iets lekkers!" zei hij lachend.

Even later zaten ze op een bankje met een ijsje in hun hand. Ze keken naar de mensen die langs liepen en naar de bootjes in het water. "Het is hier echt leuk," zei Noor.

Na hun pauze liepen ze verder langs de gracht. Ze zagen studenten lachen, muziek maken en genieten van de zon. Groningen voelde vrolijk en levendig.

"Dit is pas het begin van onze steden trip," zei Sam. Noor knikte. "Ik ben benieuwd wat we nog meer gaan ontdekken!"

Samen liepen ze verder de stad in, klaar voor hun volgende avontuur.

Hoofdstuk 2 Met de bus

Sam en Noor stonden bij de bushalte en keken nieuwsgierig naar het bord met tijden. “Welke bus moeten we nemen?” vroeg Sam. Noor wees naar de kaart. “Deze! Dan zien we nog meer van Groningen.”

Even later kwam de bus aanrijden. De deuren gingen open met een zacht sissend geluid. Ze stapten in en zochten een plekje bij het raam. “Yes, ik wil alles zien!” zei Sam enthousiast.

De bus reed rustig door de stad. Ze zagen brede straten, veel fietsen en groene parken. Mensen stapten in en uit, en de chauffeur groette iedereen vriendelijk. Noor keek naar buiten. “Kijk, daar zijn weer van die mooie oude gebouwen!”

Na een tijdje reed de bus langs een groot park. Kinderen speelden, mensen wandelden en sommigen lagen lekker in het gras. “Het lijkt me leuk om daar straks even te stoppen,” zei Noor.

De bus reed verder en ging over een brug. Onder hen zag Sam het water glinsteren. “Wow, Groningen is echt mooi,” zei hij.

Bij de volgende halte stapten ze uit. “Waar gaan we nu heen?” vroeg Sam. Noor keek om zich heen en glimlachte. “We kiezen gewoon een richting en gaan op avontuur!”

Sam knikte. “Met de bus komen we overal. Dit wordt leuk!”

Samen liepen ze verder, klaar om nog meer van Groningen te ontdekken

Hoofdstuk 3 Met de bus naar het centrum

De volgende ochtend stonden Sam en Noor alweer vroeg bij de bushalte. De zon scheen en de stad begon langzaam wakker te worden. “Vandaag gaan we naar het centrum met de bus,” zei Noor vrolijk. Sam knikte enthousiast. “En dit keer blijven we lekker lang zitten zodat we alles kunnen zien!”

De bus kwam aanrijden en ze stapten in. Ze kozen weer een plekje bij het raam, helemaal achterin. “Hier hebben we het beste uitzicht,” zei Sam. De bus reed weg en al snel lieten ze de rustige straat achter zich.

Onderweg zagen ze hoe Groningen steeds drukker werd. Eerst reden ze langs woonwijken met kleine huizen en tuinen. Mensen liepen met hun hond of stapten op de fiets. Daarna kwamen er grotere gebouwen, winkels en steeds meer verkeer.

“Het lijkt wel alsof de stad steeds sneller wordt,” zei Noor terwijl ze naar buiten keek.

De bus stopte bij verschillende haltes. Steeds stapten er mensen in: studenten met rugtassen, een moeder met een kinderwagen en een oudere man met een krant. Het werd gezellig druk in de bus.

“Groningen is echt een studentenstad,” zei Noor. Sam keek om zich heen. “Ja, iedereen ziet er zo druk en vrolijk uit.”

Even later reed de bus langs een groot plein. “Daar moeten we straks heen!” riep Sam. Noor knikte. “Dat is vast het centrum.”

Ze kwamen langs mooie grachten waar bootjes rustig dobberden in het water. Op de kades zaten mensen te praten en te lachen. Er waren terrasjes vol met mensen die genoten van een drankje in de zon.

De bus reed langzaam verder en stopte bij een halte vlak bij het hart van de stad. “Dit is onze halte!” zei Noor. Ze drukte op de knop en even later gingen de deuren open.

Ze stapten uit en keken om zich heen. Overal waren winkels, mensen en geluiden. Het centrum van Groningen was levendig en gezellig.

“Hier gaan we veel beleven,” zei Sam met een grote glimlach.

Noor lachte. “Kom, we gaan op ontdekking!”

Samen liepen ze het drukke centrum in, klaar voor hun volgende avontuur

Hoofdstuk 4 De kerk in het centrum

Na een tijdje door het drukke centrum te hebben gelopen, begonnen Sam en Noor een beetje moe te worden. Overal waren winkels, straatmuzikanten en mensen die gezellig aan het praten waren. “Zullen we even iets rustigs doen?” vroeg Noor.

Sam knikte. “Ja, misschien iets waar we even kunnen zitten.”

Net op dat moment zag Noor een grote, oude kerk. “Kijk daar eens!” zei ze terwijl ze omhoog wees. Sam keek en zijn ogen werden groot. “Wauw, die is echt groot!”

Ze liepen ernaartoe en bleven even staan om goed te kijken naar de hoge toren en de dikke stenen muren. Dit was de bekende **Martinikerk**, vlak bij de **Martinatoren**.

“Zullen we naar binnen gaan?” vroeg Noor zachtjes.

Voorzichtig duwden ze de zware deur open. Binnen was het stil en een beetje koel. Het voelde meteen anders dan buiten. Hun voetstappen klonken zacht op de stenen vloer.

“Wow...” fluisterde Sam.

Ze keken omhoog naar het hoge plafond en de mooie ramen met gekleurd glas. Het licht scheen naar binnen en maakte prachtige kleuren op de vloer. Noor liep langzaam verder. “Het voelt hier bijna magisch,” zei ze.

Ze gingen even op een bankje zitten en luisterden naar de stilte. Af en toe hoorde je een klein geluidje of iemand die zacht liep. Het was een fijne plek om even uit te rusten.

“Fijn dat we hierheen zijn gegaan,” zei Sam.

Noor glimlachte. “Ja, even geen drukte. Gewoon rustig kijken en genieten.”

Na een tijdje stonden ze weer op. “Zullen we weer verder?” vroeg Sam.

Noor knikte. “Er is nog zoveel te ontdekken!”

Ze liepen de kerk weer uit, terug de levendige stad in, klaar voor hun volgende avontuur

Hoofdstuk 5 De toren beklimmen

Toen Sam en Noor weer buiten stonden, keken ze nog één keer naar de kerk en daarna omhoog. Naast de kerk stond de hoge **Martinitoren**. De toren leek nog groter nu ze er zo dichtbij stonden.

“Zullen we naar boven klimmen?” vroeg Sam enthousiast.

Noor keek even omhoog en slikte. “Dat is wel héél hoog... maar oké, we doen het!”

Ze liepen naar de ingang en begonnen aan de klim. De trap was smal en draaide steeds rond. Stap voor stap gingen ze omhoog.

“Hoeveel treden zouden dit zijn?” vroeg Sam terwijl hij een beetje buiten adem raakte.

“Geen idee... maar het zijn er veel!” lachte Noor.

Onderweg stopten ze even om uit te rusten. Ze keken door een klein raampje naar buiten. De stad zag er al een stuk kleiner uit. “Kijk hoe hoog we al zijn!” zei Sam trots.

Ze gingen weer verder. De trap bleef maar doorgaan. Het werd een echte uitdaging, maar ze gaven niet op.

Eindelijk bereikten ze de top.

“Wauw!” riepen ze tegelijk.

Ze keken uit over heel Groningen. De huizen leken klein, de grachten glinsterden in de zon en overal zagen ze fietsers als kleine stipjes bewegen.

“Dit is echt het mooiste uitzicht tot nu toe,” zei Noor zachtjes.

Sam knikte. “Het was een lange klim, maar het was het helemaal waard!”

Ze bleven nog even genieten van het uitzicht en de frisse wind.

Daarna zei Noor: “Zullen we weer naar beneden gaan? Ik krijg een beetje trek.”

Sam lachte. “Goed idee! Na al die trappen heb ik wel iets lekkers verdiend.”

Samen begonnen ze aan de afdaling, trots op hun avontuur en klaar voor het volgende deel van hun dag